

Prieš šešiolika minučių.

5 val. 59 min. Civiliais drabužiais vilkintys pareigūnai stovėjo apgriuvusiame priemiesčio pastate, menkai apšviestame trečiame aukšte, priešais dvidešimt antru numeriu pažymėtas duris. Leidimas suimti įsigalios lygiai šeštą. Viena minute per anksti – ir dėl procedūrinio netikslumo tyrimas nueis šuniui ant uodegos. Kovos su narkotikais brigada išsitraukė pompinį šautuvą ir elektros šoko įtaisus, jei prireiktų. Hidraulinio skėtiklio kabliai, pritvirtinti abiejose durų pusėse, buvo pasiruošę jas sudraskyti į šipulius. Šešiasdešimties slenkančių sekundžių lėtumas buvo atvirkščiai proporcingas stiprėjančiai policininkų nekantrai. Tvyrojo slegianti tylą, ją drumstė tik nekantrių judesių šnarinami drabužiai.

Jie patikrino apkabas. Susiveržė neperšaujamų liemenių diržus. Mintyse pakartojo įsiveržimo ir teritorijos planą, vakar išspausdintą iš socialinių butų pastato kadastro. Koridorius. Svetainė. Kambarys – kairėje. Virtuvė – dešinėje. Gale – vonios kambarys. Keturi langai. Pasak sargo, šuns nėra.

5 val. 59 min. Kelias savaites iki šios akimirkos pareigūnai įtemptai dirbo. Soanas, pajutęs priklausomybę nuo pirmojo baltų miltelių įkvėpimo, buvo šiukšlė, kokainą miešiantis su heroinu. Soanas buvo iki dantų apsiginklavęs narkotikų prekeivis, susitepęs rankas daugelio konkurentų krauju. Soanas turėjo kristi. Tai buvo paslauga visuomenei. Iškuopti šiukšles, kaip daro šiukšlių rinkėjai.

5 val. 59 min. Po minutės pasigirs triukšmas ir riksmas. Liesis smurtas ir užplūs adrenalinas. Soanas lengvai nepasiduos. Visi tai žinojo.

5 val. 59 min. Viesulo akis. Nepadori ramybė.

Kapitonė Noemė Šastan buvo priekinėje linijoje. Komandos lyderė, ir ne tik pagal pareigas.

5 val. 59 min. 58 sek. Ji pakėlė pistoletą. Delnai prakaitavo.

6 val. Hidraulinis durų skėtiklis pasiuntė dešimties barų slėgį. Mediena nedrąsiai trakstelėjo, o tada pasigirdo pokstelėjimas. Durys atsivėrė į koridorių, tamsų kaip bedugnė ar košmaras. Viduje Noemė, čiuopdama pirštais sieną, surado jungtuką ir paspaudė. Lemputė įsižiebė ir iš karto sprogo. Volframo siūlelis dar akimirką švietė, kol galiausiai viskas vėl paniro į tamsą. Noemė puolė vidun. Nedidelis žibintuvėlis,

pritvirtintas ant ginklo vamzdžio, apšvietė buto kontūrus. Koridorius buvo siauras, čia vos galėjo prasilenkti du žmonės. Įkvėpta įkandin einančios komandos, padrąsinta jai ant peties uždėtos Adrijelio – jos pavaduotojo, patikėtinio, jau dvejus metus jai artimo vyro – rankos, ji žengė pirmyn.

Spyris į miegamojo duris. Sprogimas ir ryškios šviesos blyksnis. Noemė nieko nebematė, net nuogutėlio narkotikų platintojo, klūpančio ant lovos, ką tik iššovusio į ją iš medžioklinio šautuvo.

Deginimas įkvepiant, aitrus parako kvapas. Akyse, nosyje, burnoje, gerklės gilumoje.

Noemės kūnas bloškėsi atgal. Ji atsimušė į kambario sieną ir, susmukusi ant grindų tarsi skudurinė lėlė, kelias sekundes nieko nejautė. Paskui ėmė klykti iš skausmo. Palietė veidą. Užčiuopė tik gyvą mėsą. Lipnų skystį. Smegenys užsiblokavo, kad ją apsaugotų. Ranka tarsi spaustuvus suspaudė ginklo rankeną. Ji nežinojo, kas vyko toliau. Adrijelis iššovė du kartus. Kulką į kairįjį petį. Kulką į dešinįjį. Tada Soaną pavyko sulaikyti. Tame chaose paklaikęs komandos naujokas kone raudodamas šaukė į radijo stotelę: „Sužeistas pareigūnas! Sužeistas pareigūnas!“ Jam ką tik atsivėrė akys, kad policininkai miršta ne tik filmuose.

O Adrijelis, dabar priklaupęs šalia, kilstelėjo viršutinę Noemės kūno dalį ir paėmė ją ant rankų.

– Noeme! Noeme, po perkūnais! Nepalik manęs!